

Nyár közepe volt. Zöld tréning felső, farmer és vászoncipő. Mint egy fényképen, sokáig állt így a teraszon. Nyújtózkodott és mohón szívta a fenyőillatot. Csupa bogáncs a kert, elhanyagoltuk, gondolta. Este nem vette észre, hogy mindent

66 Csala Károly

FOLYAMATOS MÚLT

felvert a nád és a gaz, kicsit távolabb egy rozsdás hintaágy. Az árnyékos udvar átmenetinek látszott, mint egy külvárosi park. Látta magát a tükörben. Sapka, napszemüveg, tö-

rülköző, hátha lemennek a vízhez is. Látta a penészes a falat, ettől rosszkedve lett, újra kitámolygott a teraszra. – Tini, gyere már, folyton rád kell várni mondta, mintegy maga elé, súlytalan hangon. A strand zárva volt.

Visszafelé igazoltatták őket. – Csak ketten vagytok? – kérdezte a rendőr, és mereven bámult egy irányba. Úgy látszik felismerte őket, mert Zénó papírjait már nem kérte el. Ez nagy szerencse ugyanis egyik kezében egy piros-fehér nejlonszatyrot, a másikban pedig egy Budweisert szorongatott. – Egyelőre igen, válaszolták szinte egyszerre. – Rendben van, nem kell beszarni, legközelebb ne az út közepén sétáljatok. Közben megeredt az eső. A lakatot nehezen sikerült kinyitni A bejáratig szűk ösvény vezetett, mindeütt mocsok és sár. Szünet nélkül vartyogtak a békák. Valamilyen állat már végigment az udvaron, még látszódtak az apró, kontinens alakú medrek. Felkapcsolták a villanyt. Bent minden úgy volt, ahogy hagyták. Penész, öntöttvas radiátor, horgolt csipketerítő és csend. Lehetne még fokozni: kétkazettás magnó, fullasztó hőség, tésztaszag és egy optikai szálás lámpa. Belevetette magát fotelbe, és egy darabig nézte a falón lógó képet. Nagyapa középen a Halász és a Révész között ül fekete, földszagú zakóban, Zeni az ölében. Nagyapa ingerülten magyarázott valamit, kiállhatatlan ember volt. Nem sokkal ezután Zeni elvágódik a parton, talán szándékosan. Felhasad a szája. Ajtók nyílása, kívül halk beszédek. – Drága fiam! – hajolt föl Loni néni, a család barátja. Egyszer Zeni egy létrát támasztott a falnak, kifigyelte, hogy a néni mikor megy fürdeni. Szerencséire épp a legjobbkor ért fel a tetejére, az ablaküveg mögött ott állt a néni, habos volt a válla, a tükör előtt sminkelt, csak egy törülközőt tekert maga köré, szóval ott állt az idők végtelenéig, olyan volt, mint egy reneszánsz festmény.¹ Egyáltalán nem biztos, hogy ez igazán megtörtént. Zeni időközben Zénó lett, talán mert elmúlt tizenöt, felállt a plüssfotelből és elpakolta nagyapa képeit Az egyikben mama egy kőrakáson ül, átöleli a meggyfát, nagyapa tüzet rak a kert végében. Aztán jött az eső, és eloltotta a tüzet, jött a vihar és kidöntötte a fát, jött valaki és odarakta a hintaágyat a fa helyére. Szép nő volt, gondolta. Jó mamának képzelte el. Négyéves volt, amikor meghalt, aztán nagyapa magára maradt. Tini megpróbálta rávenni

Zénót, hogy válasszon valamit az anglisztika alapszak mellé, aztán okj-s tanfolyamokról beszélt. Zénó magyarázkodni kezdett, ráérezett a korszellemre. Nem sokkal ezután Tininek sürgős dolga akadt, a kapuban még találkozott a néniével.

Másnap hosszúra nyúlt a délelőtt, a néni rávette őket, hogy 67
kezdjenek valamit a kerttel. A macska nagyot fújt, amikor megpróbálták lehámozni a borostyánt a fészker oldaláról, aztán elszaladt egy olyan helyre, ahol senki nem tud lépni sem. Hosszú évek óta élt már a kertben, mégis neki kellett rejtőzködni. Tini megpróbálta lefényképezni. Életbevágó macska content, percekig tartó kínlódás, aztán elharapott *kurvanyád*. *Poptarisznya, poptarisznya, poptarisznya!* – Kapcsold már ki a rádiót, kiáltott Zénó a kert végéből. – Van egy bakelitlejátszó hátul, egész jó lemezek vannak, rakj fel valamit. Aztán a hintaágyban ringatóznak. Sokáig. Az embert húzza le magához a semmi. A néni szerint nagypapa csak azért jött ide, hogy némi ingadozás után feleségül vegye a mamát, aki viszont idő előtt átköltözött a túloldalra, előtte még megutálta nagypapát, volt rá ideje. Szerették az igazságot, legfőképp azt, amit a néni mondott nekik.

Az ingatlan állapota lakhatatlan, az ablakon már nem lehet és nem is érdemes kinézni, odabent sötét, kint percről perce erősebben tűz a nap. Kiürítették a házat. Zénó egyre inkább hasonlít a nagypapájára. Sokat gondol rá, vagyis a hiányára. A teraszon áll, történetesen vasárnap van, fülein átsüt a nap, kezében egy bontatlan Sprite. Feltépi a tetejét, kifröccsen a habja. Belekortyol, ugyanaz az íz. A második kortyot már nem érezte olyan borzalmasnak. Láttá magát a tükörben. Sapka, napszemüveg, törülköző. Aztán szűk és lejtős utcákon szaladt vele a bicikli. A szobornál felemelt kézzel állt az emlék. Lement a partra, még utoljára. A nénit már távolról észrevette, zavaróan hatású volt. Egy műanyag asztalt ültek körül a barátnőivel, olcsó pezsgőt ittak és cigarettáztak. Milyen gyönyörű nő volt valamikor, gondolta, őt még lehet okolni.

¹ Tempera, 172,5 x 278, 5, 1997, magántulajdon